

EN RECORD DE...

Lluís Daufí Moreso

(Tortosa, 1927-Barcelona, 2012)

Amb la mort del doctor Daufí ha desaparegut el millor divulgador de la medicina científica que hem tingut a Catalunya. Daufí tenia l'aspiració de dedicar-se a la docència de la medicina i quan va acabar la carrera a la Facultat de Medicina de Barcelona es va quedar a la Facultat a la càtedra de Patologia General, que va estar vacant uns quants anys, donant classes de l'assignatura, portant malalts hospitalitzats i fent recerca sobre mètodes pedagògics. Quan arriba a la càtedra el professor Arturo Fernández Cruz, que es trasllada a Barcelona des de Santiago, el fa el seu professor adjunt. Jo el vaig tenir de professor i puc afirmar que explicava bé, era clar i amè, i tenia un tracte exquisit amb els alumnes.

Al maig de 1966, 68 professors universitaris foren expedientats pel subsecretari d'Ensenyament Superior i Investigació amb suspensió de sou i feina per dos anys, entre els qual en Lluís Daufí, per haver assistit a la caputxinada on es va constituir el Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona.

Daufí veu interrompuda la seva vida acadèmica i marxa als Estats Units on s'està dos anys a Ann Arbor, a la Universitat de Michigan, fent recerca sobre mètodes de docència. A la seva tornada a Barcelona és contractat per la Universitat Autònoma per dirigir el Departament d'Investigació de l'Institut de Ciències de l'Educació. Més tard ingressa com a directiu de Ciba-Geigy, des d'on fa una notable tasca educadora, amb la publicació d'alguns llibres de divulgació, editats per Salvat, *El cuerpo humano, esa máquina maravillosa* (1984) i *La enfermedad hoy* (1994), i molt especialment la publicació durant més de vint anys d'una columna setmanal a *La Vanguardia* del diumenge, sobre els avenços de la medicina, que va ser la primera manifestació de periodisme científic, apareguda de manera

regular en un diari al nostre país. He rellegit abans d'escriure aquest text un article del doctor Daufí sobre la relació entre obesitat i pressió arterial publicat el 24 de desembre de 1978, i he admirat novament la seva notable capacitat expositiva. Un altre article, publicat el 27 de gener de 1974, explicava el càncer de pell descrivint de manera magnífica la seva experiència com a pacient a qui li havien extirpat feia pocs dies un epitelioma basocel·lular de la galta, tractant no únicament aspectes mèdics, sinó també les reaccions emocionals que el diagnòstic de càncer comporta a qui el pateix.

Aquesta facilitat que tenia per redactar el va dur a escriure tres novel·les d'intriga sobre temes científicomedics, les dues primeres *Solución Final* (Plaza & Janés, 1991) i *El síndrome de Caim* (Planeta, 1996), signades amb pseudònim, però la tercera, *La llave del paraíso* (Azud editorial, 2005), ja amb el seu propi nom.

El doctor Josep Laporte, nomenat conseller de Sanitat el 1981, el nomena director general de Promoció de

la Salut i Seguretat Social del Departament de Sanitat de la Generalitat, càrrec que exerceix un any, i després director de l'Institut d'Estudis de la Salut, un altre any.

La meua relació amb el doctor Daufí, que havia començat a classe i es va mantenir a distància llegint els seus articles de *La Vanguardia*, es va accentuar l'any 2001, quan li vaig demanar si volia dirigir un projecte, que denominarem Memòria de la Professió. Tenia com a objectiu recollir les experiències vitals professionals de metges grans amb prestigi, que editaríem en forma de quadernets i distribuiríem a tots els metges amb el *Servei d'Informació Col·legial* del COMB. Daufí es va prendre aquest projecte amb entusiasme, i a més de fer entrevistes revisava meticulosament els textos preparats per altres membres de l'equip d'entrevistadors format per dur a terme aquest projecte. Gràcies a Lluís Daufí, el COMB disposa ara d'informació biogràfica de molts metges que no havien deixat cap constància escrita de com va ser la seva vida professional i, a més, tenim una fonoteca amb el registre de les seves veus i la seva manera d'expressar-se. Vaig despatxar periòdicament amb el doctor Daufí durant alguns anys i després de cada reunió quedava admirat pel seu criteri, la seva lucidesa i el seu dinamisme. Sabia de gairebé tot i coneixia molt bé la intrahistòria de la medicina del nostre país. Llàstima que no hagi deixat unes memòries. ■

Miquel Bruguera i Cortada,
expresident del COMB